

Jónás Judit Josephine Bakere, avagy fekete és fehér

Pénteken este az utolsó előadása volt a III. Magyar Teátrum Nyári Fesztiválnak. A házigazda szerepét Lázár Zsolt esperes úr töltötte be, aki ismertette a darabot és az alkotókat. Ezúttal a Cinka Panna Cigányszínház mutatkozott be, Forgách – Bhöm – Fodor: „Gyere Josephine!” című zenés színművével, vagy sanzon játékestjével. A történet Josephine Baker fekete művésznő 1928-as első budapesti szereplését mutatja be, amikor műsorát be kellett mutatnia a belügyminiszternek, hogy nem erkölcstelen-e. A történet a másságról szól, az elfogadásról, a børszínről, arról, hogy hiába híres, hiába nagylelkű adakozó Baker Franciaországban, részt kell vennie a megalázó procedúrán. A darab 14 világhírű dalt vonultatott fel. Jónás Judit alakítása szenvedélyes, vibráló, kétségbeesett és könnyes. Szinte egyedül viszi végig a kétórás előadást szünet nélkül. Két segítőtje van a managert játszó színművész és a kísérő zongorista, akik szintén mindvégig színen vannak, de a tér Jónás Judité. A történet persze ma éppen olyan aktuális, mint 1928-ban. A másság, a tolerancia, a børszín, amire az előadás ki volt hegyezve ma is létezik. Megértem Jónás Judit darabválasztását, a szenvedélyét, ami végigkísérte az előadást. A könnyei igaziak voltak, és a könnyek érthetőek a részéről. Talán ezért éreztem a darab alatt „rosszul” magam, mert az előadás alatt a fehér børszín volt a gonosz, a rossz. Pedig nem minden fehér és nem minden fekete. Jónás Judit olyan estét hozott Szarvasra, ami Baker szemszögéből szemlélte az eseményt és Jónás Judit szemszögéből. Ám sem Baker visszaemlékezését, sem Jónás Judit tapasztalatát nem lehet megkérdőjelezni. A végén az adott megnyugvást számomra, hogy Jónás Judit kijött a nézők közé és kezet fogott a nézőkkel, – a fehérrel. A mozdulattal talán toleranciát kért. És ez a darabvég reményt mutat a jövő felé.

